

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har igen haft en af disse Oplevelser, som for ham er dagligdags; han har for Maaneder siden set ind i Fremtiden med det Klarsyn, som nu en Gang er ham givet, og efterhaanden som Begivenhederne har udviklet sig, konstaterer det ærede Medlem fra denne Plads med Glæde, at han har set rigtigt. (*Dahlgaard: Nej, med Sorg!*). Denne Konstatering overlader jeg Hjertens gerne det ærede Medlem, ligesom jeg ogsaa gerne kvitterer for Modtagelsen af hans Meddelelse om, at den Skuffelse, som han paastaar jeg har oplevet med Hensyn til Muligheden for Oprettelsen af Krisefonds, simpelt hen er en Konsekvens af de i Arbejdsløsheds-kasserne og blandt Arbejderne tilstedeværende Forhold. Ja, det er klart, at disse Forhold har medvirket i nogen Grad til en Arbejdsløshed i sidste Vinter stærkere end den, jeg havde ventet, og jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem klart har set, at saaledes vilde det gaa ogsaa i Vinter. Jeg saa det ikke, jeg havde haabet, som jeg har sagt det mange Gange her i Tinget, at Parterne, som tilrettelægger Arbejdsordningen gennem deres Overenskomster, vilde være naaet til en Forstaaelse af, at det var uden Mening at opretholde Tilstande, som bringer Arbejdet til at visne, sætter os ud af Konkurrencen. Jeg havde virkelig et Haab om, at i Løbet af sidste Efteraar og Begyndelsen af Vinteren den dæmrende Forstaaelse, som jeg mente at kunne spore, vilde resultere i, at man gik til Forhandlingsbordet og satte os i Stand til at faa Arbejde i Gang. Jeg bekender, at jeg har lidt en Skuffelse, og for saa vidt jeg i det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Udtalelser og paa hans Ansigt kunde læse Glæde derover, forstaaer jeg jo godt dette, for saa vidt denne Glæde har Hensyn paa mig personlig. Derimod kan jeg slet ikke tænke mig, at det ærede Medlem skulde glæde sig over, at disse Tilstande vedvarende hersker.

Men det er jo mindre væsentligt. Det, det kommer an paa i denne Forbindelse, er, at det ærede Medlem paa sit Partis Vegne tilsagde Villighed til Forhandling om denne Sag og, forstaaer jeg ogsaa, til at naa et Resultat. Om de Betingelser for disse Laans Stiftelse, som er opstillet i Lovforslaget, er for stramme, saaledes som det ærede Medlem mener, derom kan vi forhandle, men jeg beder dog det ærede Medlem vel erindre, at i samme Grad, som vi nedsætter Størrelsen af Renten af Laanene, som gives af Arbejdsløshedsfonden, mindsker vi det Tilskud fra Fonden, som kan gives Krisekasserne, saaledes at her maa gives en Mellemvej.

En saadan er jeg ogsaa rede til at forhandle om. Jeg mener at have fundet en saadan. Kan det ærede Medlem finde en bedre — og det er jo højst sandsynligt, jeg ved jo af Erfaring, at det ærede Medlem har en Udsigt over disse Ting, som er ham og neppe nogen anden givet — ja, saa taler vi om Sagerne, og jeg skulde jo glæde mig, om vi kunde komme overens.

Naar det ærede Medlem Hr. Einer Jensen siger, at her er ikke Vej frem gennem Laan, her er ingen anden Mulighed end Tilskud, maa jeg sige til det ærede Medlem, at saa øjner jeg ikke, der er nogen Vej frem. Jeg er ikke en Gang sikker paa, at det ærede Medlem vil kunne faa en saadan anvist hos det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, thi det ærede Medlem Hr. Einer Jensen, der ved, at der er trange Tider for Lønarbejdere og Smalhans til Huse i mangt et Arbejderhjem, maa ikke glemme, at dette kendes ogsaa rundt i Hjemmene ude over det ganske Land der, hvor Skatteopkræveren har Ærinde i hver Termin, og det ærede Medlem maa forstaa, at Tilskudstiden har vi gennemløbet, og det nytter ikke at appellere om en snarlig Tilbagevenden til disse Fremgangsmaader, thi de er udelukket ved de økonomiske Forhold her i Landet og den svigtende Evne hos visse Samfundslag til at yde til Gunst for andre. Nej, vi maa se at finde Mulighed for ved Udlaan af de Midler, der er til Stede, at tilvejebringe Evner til at rejse disse Kasser og skaffe de arbejdsløse den Støtte, som disse Kasser vil være i Stand til at yde, og her nytter det ikke, at det ærede Medlem peger paa, at Porten ind til denne Hjælp skal gøres videre, og at den Hjælp, der kan faas ud af disse Kasser, skal være større end den, der i Lovforslaget er givet Plads for. Det nytter alt sammen intet, naar det ærede Medlem dog maa erkende, at Kræfterne hidtil ikke har slaet til. Til Trods for den snævre Indgang, til Trods for den forholdsvist beskedne Hjælp har Kræfterne hidtil ikke slaaet til til at løse Opgaven. Jeg tror, det ærede Medlem langt hellere skulde forlade disse Tanker om at gøre Porten videre og højere og det, der kan komme ud af den, tungere og mere omfattende og i Stedet beskæftige sig med, paa hvilken Maade vi skal faa lagt Grunden, hvorpaa denne Institution skal rejses. Det er det, som Lovforslaget tilsigter, og det ærede Medlem maa være paa det rene med, at Gentagelser af sidste Vinters Begivenheder paa Understøttelsesomraadet er udelukket, fordi Bæreevnen ikke er til Stede. Derfor maa vi søge ad de Veje, som endnu staaar os aabne, at skabe Mulighed for, at den,